

Niemand, echt niemand kan je voorbereiden op het ouderschap. Het is het allemaal waard, hoor, echt waar, maar er gaan dingen veranderen. Dus, als je nog twijfelt... Volg dit stappenplan en kijk of je geschikt bent.

Stap 1:

Eruit met die tietten!

Loop een dag rond met één ontblote borst, ook als je schoonvader in de buurt is.

Stap 2:

Wen vast aan dat huilen

Zet keihard muziek op die enorm op je zenuwen werkt. Douche en kleeft je zo snel mogelijk aan, werk je ontbijt naar binnen en ga naar de wc (zo voelt het ongeveer om dingen gedaan te krijgen terwijl je baby ligt te krijsen).

Stap 3:

Simuleer de nieuwe wassituatie

Verzamel drie weken aan ondergoed, stop het in de wasmachine en hang het stuk voor stuk op. Doe dit een week lang elke dag.

Stap 4:

Naar buiten met een luiertas

Pak een weekendtas in alsof je twaalf weken gaat backpacken door Latijns-Amerika en verlaat het huis voor een uurtje. Doe dit drie keer per dag.

Stap 5:

Autorijden met kind

Jat een aap uit Artis. Eentje met lange armen. Zet 'm in een autostoeltje (dat kun je vast van iemand lenen) en rijd zo'n veertig kilometer terwijl de bananenschillen om je oren vliegen en het gekrijs niet van de lucht is. Houd je ogen op de weg gericht.

Stap 6:

Sociaal isolement A

Schrijf je vrienden een e-mail waarin je vertelt dat het je spijt, maar dat je ze helaas de komende jaren amper tot niet zult zien. Maak excuses voor alle avondjes dansen en drinken die je gaat afzeggen.

Stap 7:

Sociaal isolement B

Check Facebook ieder uur om te zien hoe je vrienden dansen en drinken en op vakantie gaan naar oorden waar het leven bestaat uit cocktails en strandstoelen. Voel geen jaloezie. Of voel heel veel jaloezie.

Stap 8:

Slaaptekort-training

Vraag je partner om de wekker op je telefoon op drie onverwachte momenten tijdens de nacht in te stellen en zet het geluid extra hard, zodat je er niet doorheen kunt slapen.

Stap 9:

Functioneren met een kind op één heup

Bind één hand met een tie-wrap aan je broek, zodat je nog maar één hand over hebt om... boterhammen mee te smeren, te stofzuigen, een tafel af te nemen of je aan te kleden.

Stap 10:

Ontwikkel een kinder-tv-verslaving

Ken je Kindertube.nl? Nee? Nou, dat gaat een vast onderdeel van je leven worden, dus pak je iPad, stem af op Kindertube en kijk *Bumba*, de *Teletubbies* en *Twinkle Twinkle Little Star* tot je er ziek van wordt.

Stap 11:

Creëer een familie-auto

- Knijp twee pakjes appelsap leeg en smijt ze in de auto.
- Gooi er twee of drie schone luiers bij.
- Leg een pakje Liga op de grond, stamp erop, scheur 'm open en strooi de kruimels door de auto.
- Haal ergens twee volgeplaste luiers vandaan (te vinden in openbare toiletten waar kinderen verschoond worden) en leg die onder je stoel.
- Koop een speelgoedauto, haal 'm uit elkaar en plaats de losse onderdelen op verschillende plekken in de auto.
- Smeer her en der een lepel jam of pindakaas.

Stap 12:

Kook voor een gezin

Haal boodschappen voor een gezonde maaltijd bij de supermarkt. Stop al je liefde in het bereiden van die maaltijd, maak een fraai bordje klaar, zet het op tafel en laat je partner het bord oppakken en op de grond smijten.

Stap 13:

Maak rotzooi

Ga langs de kringloopwinkel, haal zes zakken kleding op, smijt ze midden in de woonkamer leeg en probeer de boel op te vouwen. O, en haal die aap uit Artis erbij!

De uitslag

Mocht je dit allemaal aankunnen, dan lukt het jou wel: moeder zijn. Mocht je he-le-maal gek worden van bovenstaande lijst, dan lukt het ook!

**DIT IS
HET BOEK
VOOR
OUDERS
MET EEN
LEVEN**

De spanning tussen mij en wij

‘Haar wassen? Kan niet,’ zei een alleenstaande vriendin met een zoontje van één een keer tegen me, ver voordat ik zelf kinderen had. ‘Het lukt me niet eens om te douchen.’

Zwaar overdreven leek me dat. Hoe kun je nu niet in staat zijn om te douchen? Je geeft zo’n kind een stuk speelgoed en je gaat even douchen. Kom op zeg. Maar ze hield voet bij stuk. ‘Zo’n kind voelt het gewoon wanneer jij iets voor jezelf doet. Dan zet hij het op een brullen.’

Het maakte diepe indruk op me. Jarenlang liep ik rond met dit geheimzinnige verhaal. Aan al mijn vriendinnen vertelde ik het: als je kinderen hebt, kun je niet meer douchen.

Ik had nog een vriendin die het alleen moest doen, en die een beklivende/fascinerende uitspraak deed; ook zij was op zoek naar momenten waarop ze iets voor zichzelf kon doen, hoe onbetekenend ook. Ik kwam met allemaal onbruikbare oplossingen, waarop ze me onderbrak en over haar zoontje van vier zei: ‘Hij is er altijd. Al-tijd.’

Altijd aanwezig, nooit meer douchen. Dat is wat ik opsloeg over de verborgen kant van het moederschap, waar niemand over sprak.

Nu ik zelf moeder ben, kan ik bevestigen dat deze uitspraken in de kern waar zijn. Een leven met kleine kinderen is de hele dag impulsen onderdrukken. Nee, vandaag niet douchen. Nee, niet even op Facebook kijken. Nee, niet proberen op te ruimen. Nee, nu niet iemand bellen. Nee, even geen mail proberen te beantwoorden. Ook niet: de was ophangen, de belastingaangifte afronden, een kastje schilderen, de *LINDA* lezen, stoom afblazen over je functioneringsgesprek, teennagels lakken, buikspieroefeningen doen. Nee, niet doen wat er allemaal volgens jouw oude instinct écht moet gebeuren.

In plaats daarvan moet je focussen. Broodje smeren, broodje eten, samen puzzel maken, samen puzzel opruimen, aankleden, jasje aan, naar buiten – als je mazzel hebt ben jij ondertussen ook aangekleed, maar vraag niet hoe. En terwijl je die impulsen zit te onderdrukken, wordt je best leuk ingerichte huis voor je ogen afgebroken, lukt het je nooit meer om ’s morgens het huis te verlaten zonder een paar keer te schreeuwen en moet je een paar keer per week/etmaal midden in de nacht je bed uit om een huilend kind te

troosten – en ondertussen gaan je werk en drukke leven gewoon door. O, en had ik al gezegd wat er gebeurt als ze eindelijk slapen en jij dus tijd hebt om toe te geven aan je impulsen? Dan wil jij ook slapen.

De tijd dat we vanuit huis trouwden, ligt nog niet eens zo lang achter ons. Vrouwen kregen gewoon meteen kinderen, zonder eerst na te denken over studie, werk, over hun plek in het leven. In een paar decennia is dat radicaal veranderd. Of je nou jong of oud kinderen krijgt, wel of geen carrière hebt, als de kinderen komen, heb je al een heel leven opgebouwd met allerlei gewoontes. Je bent vergroeid met je telefoon, gewend aan uitslapen en aan zondag overdag een tv-serie kijken. De krant lezen met een verse cappuccino, even een bedragje overmaken op de laptop, de deur uitlopen om brood te halen. Een vriendin bellen, een dag de afwas laten staan, ontbijten op bed. En dan krijg je een baby en dan kan dat allemaal niet meer.

Die baby hangt de hele dag op je en moet van alles. Je bent blij als je die eerste weken rond één uur 's middags een kopje koffie te pakken hebt, want jouw behoeftes komen op de allerlaatste plaats. Daarna wordt die baby groter en worden sommige dingen makkelijker, maar probeer niet met een peuter erbij even je mail te beantwoorden of een vriendin te appen, want die peuter voelt haarfijn aan dat de aandacht even de verkeerde kant opgaat en – pats! – de eerste duploblokjes vliegen alweer door de kamer. Is dat erg? Nee. Maar het is wel moeilijk.

Samen zijn wij, Femke Sterken en Barbara van Erp, begin 2014 een online magazine begonnen, *Me-to-We*, waarin we schrijven over dat gevoel. We zijn beiden journalist van beroep en we hadden zin om deze kant van het moederschap eens te laten zien. Bovendien wilden we ons eens online begeven, kijken hoe dat is. Het werd een knallend succes: binnen een jaar hadden we ruim driehonderdduizend mensen die maandelijks onze site bezochten. Kennelijk hadden die ook behoefte aan een nuchtere toon over het ouderschap. De basis is natuurlijk dat je heel blij bent dat je kinderen er zijn en dat het sowieso onontkoombaar is: als ze er niet waren, zou je pas echt ongelukkig zijn.

Maar toch.

Je moet het allemaal maar doorstaan.

Door *Me-to-We* hebben we een heleboel andere ouders leren kennen. Aan de reacties op Facebook merken we dat ze het fijn vinden dat er eindelijk eens vanuit hun perspectief wordt gedacht. Tuurlijk – we zijn blij met de kinderen, we doen allemaal ons best, we genieten van ze, maar *holy shit* – wat wordt er soms veel van ons gevraagd.

De stukken die we schrijven worden vaak ervaren als een feest van herkenning. Het zijn de kleinste observaties die lekker veel reacties oproepen. De chaos, de onmogelijkheid om eenvoudige dingen voor elkaar te krijgen, de idiote plekken waar we dankzij de kinderen terechtkomen.

Ook zoeken we naar mogelijkheden om wél die twee werelden van ouder en kind te verenigen. Ga verstopperdje spelen en neem je telefoon mee. Als je goed onvindbaar bent, kun je dán je Facebook even checken.

Niet elke ouder zit zo in elkaar. Wij schrijven voor een type ouder dat meer uit het leven wil halen dan alleen maar doen wat goed is voor de kinderen. En er zijn nog steeds heel veel ouders die dat helemaal niet nodig vinden (maar die kennelijk toch de behoefte voelen om bij *Me-to-We* te gaan kijken en commentaar te geven).

Wij moeten dan ook altijd erg lachen als er een TNH'tje tussen de commentaren zit: 'Totaal niet herkenbaar', lezen we dan.

'Echt belachelijk dat je drinkt tijdens je zwangerschap! Echt erg als je dat niet kan laten! Alcoholisten!'

'Bij de bevalling om een ruggenprik brullen? Bij mij was het kind er in anderhalf uur uit, zonder een centje pijn.'

'Een kleuter die met de afstandsbediening zijn broer een blauw oog slaat? Kom op zeg, dan voed je dat kind toch gewoon op?'

'Wat is er nou mis met een camping met een golfslagbad? Als de kinderen het leuk vinden...'

'Hoezo lust je kind geen groente? Die van mij at alles, meteen. Je moet ze het gewoon laten proeven.'

Al dat gezeur van ons: totaal niet herkenbaar.

Gelukkig (of helaas) lezen we veel vaker dat ouders het wél herkenbaar vinden, en dat ze ook vaak denken dat ze de enige zijn die in deze idiote, chaotische tweestrijd zitten. Die momenten dat je je afvraagt: hoe los ik dit nu weer op? Dat je nog één minuut hebt om het huis te verlaten om op tijd op school te zijn, en dat de kleinste uitgerekend dan een – liefst doorgelekte – poepluier plus woedeaanval heeft.

'Ik dacht dat ik de enige was die dit dagelijks moet meemaken,' schrijven veel bezoekers, meestal gevolgd door: 'wahhaaahaaaa.' Want het is toch ook om te brullen dat je door de supermarkt loopt met je peuter, die per se met de loopfiets wilde, en dat je gewoonweg niet genoeg handen hebt om én de (inmiddels boze) peuter én de loopfiets én het avondeten thuis te krijgen. Doodvermoeiend, heel stressvol, maar ook: hilarisch (achteraf dan).

Bangmakerij wordt ons ook weleens verweten. Omdat we van alles zo'n toestand maken. Maar er zijn al meer dan genoeg schattige plekken waar je kunt lezen over de roze wolk. Instagrammers die plaatjes van mooie kinderkamers delen. Facebookberichten over zesjarigen die hun A-diploma halen (maar nooit eens iets over die stikvervelende zaterdagmiddagen aan de rand van het zwembad die eraan voorafgingen).

Wij vinden het veel leuker om te schrijven over de dingen die misgaan. Over hoe we uit eten gingen met twee gezinnen in een restaurant dat eigenlijk iets te chic was voor vier kinderen onder de zes jaar, maar we wilden er zelf zo graag een keer heen. Binnen drie kwartier lag de vloer rondom onze tafel bezaaid met frietjes, vorken, damasten servetten, billendoekjes, stukjes groente en zelfs een plasje kots. Gierend van het lachen en 250 euro lichter verlieten we het restaurant onder de afkeurende blikken van de ober. Het was gedoemd te mislukken, maar soms moet je zo'n risico nemen.

Dit boek is dus voor ouders die ook niet weten hoe ze in godsnaam even rustig kunnen douchen als ze alleen thuis zijn met de kinderen, voor ouders die ook weleens lijden onder het gevoel dat ze er al-tijd zijn, voor ouders die worstelen met hun eigen behoeftes waardoor er waarschijnlijk iets meer chaos dan gemiddeld in hun gezin ontstaat. Voor ouders, kortom, met een leven. Ga zo door.

‘Wanneer gaan jullie eens iets positiefs schrijven over zwangerschappen, baby’s, dreumesen, peuters etc.? Elke keer lees ik (hoopvol) jullie blog om er iets positiefs uit te halen. Tevergeefs...’

NAAM:

BARBARA VAN ERP

WOONPLAATS:

AMSTERDAM

BEROEP:

ONDERNEMER / SCHRIJVER

PARTNER:

THOMAS

KIND:

FELIX EN MORRIS

Ik zag altijd al een soort foto van mijn leven voor me met drie jongetjes op de achterbank van een auto. Verder had ik geen idee wie of wat ik wilde worden. Of met wie. Ik hield heel erg van mijn leven: van hard werken, van lol maken en van mannen. Maar dat die kinderen moesten komen, wist ik zeker.

Toevallig trouwde ik ook vrij jong, ik was 28. Maar op mijn 31ste was ik alweer gescheiden. Toen ik op zoek moest naar de vader van mijn kinderen, waren alle mannen in mijn omgeving net bezig een gezinnetje te stichten met iemand anders. Althans, zo voelde het.

Het was een angstige tijd. Ik was natuurlijk verdrietig over mijn scheiding, maar ik was ook heel bang dat die mijn kans op kinderen zou verkleinen – of verpesten. Pas na een jaar of twee was ik over mijn verdriet heen – en had ik de mazzel de leukste man van de wereld te leren kennen. En: hij wilde ook kinderen.

Ik was 34 toen we elkaar ontmoetten. We hebben een jaar lol getrap, een verre reis gemaakt, en zo was ik al 36 toen onze oudste zoon Felix werd geboren. De eerste anderhalf jaar vond ik heel zwaar. Aan een tweede moest ik echt nog niet denken, ook al wist ik dat ik een groot risico nam vanwege mijn leeftijd. Ik was te moe, te veel bezig met grip krijgen op mijn nieuwe leven. Na anderhalf jaar was ik er klaar voor, maar toen lukte het niet om zwanger te worden.

Dat wil zeggen: ik raakte wel zwanger, maar ik kreeg een paar miskramen, waarschijnlijk vanwege de slechte kwaliteit van mijn oudere eicellen. Ik deed er alles aan om het wél te laten slagen. Jarenlang liep ik ziekenhuizen in en uit. Ik ben nooit zo verdrietig geweest als in die periode.

Ik was me er heel erg bewust van dat we al een prachtig kind hadden, en dat er mensen zijn bij wie het helemaal niet lukt, maar ik wilde niet opgeven. Drie was misschien te veel gevraagd, maar twee moest gewoon lukken.

Er is één moment geweest dat me aan het twijfelen heeft gebracht. We waren met z'n drieën op reis in Brazilië, Felix was toen bijna vier. Daar ontmoette ik een Nederlandse vrouw met een kind van dezelfde leeftijd. Ook zij wilde graag een tweede. Maar, zei ze, nu ze al een halfjaar aan het reizen was, voelde ze die behoefte wegstromen. 'In Nederland zitten we zo vast aan het idee van twee of meer kinderen, dat ik er ook last van kreeg. Als die sociale druk wegvalt, neemt ook de behoefte af,' constateerde zij.

Ik probeerde dat gevoel van haar over te nemen. Maar uiteindelijk is het toch gelukt. Op mijn 42ste werd Morris geboren. En toen was het goed.

Nu ik dit schrijf, is Felix acht en Morris net drie. Er begint een beetje rust te komen. Inmiddels ben ik alle medische ellende vergeten. Soms word ik weleens gebeld voor advies, door vrienden van vrienden. Ze stellen me alle-

maal vragen. ‘Wat was je FSH-waarde?’ ‘Hoeveel IUI-pogingen heb je gehad voor je IVF ging doen?’

Ik weet het niet meer, het spijt me.

Nu de twee jongetjes er zijn, is het goed. Het leeftijdsverschil van vijf jaar is heel erg leuk, het zijn echt broertjes. Ze spelen, ze vechten en ze knuffelen met elkaar.

Ik ben gezegend met mijn beroep: schrijver en ondernemer. Ik bepaal tot op een zekere hoogte mijn eigen werktijden. Dat maakt ook dat ik altijd aan het werk ben. Als ik thuis ben met de jongens, gaat het werk gewoon door. Dat is soms moeilijk.

Mijn man Thomas heeft heel onregelmatig werk. Soms is hij heel veel thuis, dan weer is hij een heel seizoen bijna elke avond op pad en ben ik grotendeels alleen met de kinderen. Dat maakt misschien dat er bij ons meer chaos is dan bij andere gezinnen.

Als ik denk aan het eerste moment tijdens mijn zwangerschap waarop ik durfde toe te geven dat ik als de dood was voor de bevalling, dan moet ik denken aan die ene heerlijke uitspraak van Thomas: ‘Oooooo, wat gaan wij samen een hoop vieze dingen meemaken!’

NAAM:

FEMKE STERKEN

WOONPLAATS:

AMSTERDAM

BEROEP:

ONDERNEMER / SCHRIJVER

PARTNER:

REINIER

KIND:

MAX

‘Heb jij ook kinderen?’ Als mensen dat tegen je gaan zeggen, weet je dat je in de moederleeftijd beland bent. Ik heb lang gebroed op Het Idee Kind, maar stelde het uit en uit en uit. Eerst écht volwassen worden, eerst nog héél veel uitgaan, eerst de juiste baan, eerst de juiste man, eerst trouwen, eerst ein-de-lijk dat rijbewijs halen, eerst naar Suriname en China, o ja... en eerst nog van de antidepressiva af. Want die slikte ik al een jaartje of tien en dat schijnt toch niet zo heel wenselijk te zijn als er een kind in je buik groeit. Hartaandoeningen en motorische stoornissen worden rechtstreeks gekoppeld aan het gebruik van antidepressiva.

Het afbouwen van mijn medicijngebruik leidde echter tot niets dan ellende. Ik werd er een vreselijk instabiel, emotioneel gemankeerd, hysterisch en half-psychotisch persoon van. Meerdere pogingen kwamen uit op dezelfde conclusie: ik kan niet zonder antidepressiva. Het staat hier nu allemaal heel droog opgetikt, maar toen ik daar achter kwam, stortte mijn wereld ineen. Ik was ervan overtuigd dat dit betekende dat ik niet zwanger mocht raken. Via een vriendin kwam ik bij de POP-poli in het ziekenhuis terecht. POP staat voor Psychiatrie, Obstetrie en Pediatrie en is in het leven geroepen voor vrouwen met psychische problemen die zwanger zijn of een kinderwens hebben. Van een kinderarts, psychiater en gynaecoloog kreeg ik het advies om gewoon te proberen zwanger te raken en vooral niet te stoppen met de medicijnen die ik slikte. De psychiater zei: ‘In dit soort gevallen is het altijd de vraag: heeft het kindje meer baat bij een stabiele moeder of bij het staken van het medicijngebruik wat de moeder in een depressie kan doen raken. Wij denken het eerste.’ Ook werd me uitgelegd wat de precieze kansen op afwijkingen zijn en die blijken veel kleiner dan bijvoorbeeld de kans die alle vrouwen hebben op een kindje met Down.

Ik besloot in het diepe te springen en een halfjaar later was ik zwanger van Max. Nadat hij geboren werd, moesten we drie dagen in het ziekenhuis blijven, zodat er gemonitord kon worden of hij last had van afkickverschijnselen van mijn medicijnen. Godzijdank was dat niet het geval en tot op de dag van vandaag heb ik nog niets afwijkends aan mijn zoon kunnen ontdekken. Behalve dan dat hij momenteel een horrorpeuter is, maar dat schijnt normaal te zijn. Over het ouderschap kan ik tot nu toe zeggen dat ik het zie als de hel en de hemel in twee kamers naast elkaar en dat je constant heen en weer aan het rennen bent. Het gekke is: ook al zit je soms een eeuwigheid in de helse kamer, je hoeft maar dertig seconden in de hemelse kamer te vertoeven en het is voldoende om je alle ellende te doen vergeten. Als moeder ben ik van het improviserende soort (zijn we dat niet allemaal?). Ik had bedacht dat ik de touwtjes strak in handen zou houden, maar mijn zoon loopt als een wild paard door de wei en mijn man en ik

strompelen erachteraan. Daarover schrijf ik als journalist. In tijdschriften, op onze site en nu in dit boek. Omdat er naast de zoet slapende baby die in een door oma bekleed kanten wiegje ligt een heel andere werkelijkheid is. Een werkelijkheid van slapeloze nachten, ruzies met je partner ('draai ik hier in mijn eentje voor alles op?') en racen van de opvang naar je werk. Gelukkig ben ik sinds kort freelancer, en ik geniet als een dolle van het feit dat ik kan werken op tijden dat het mij uitkomt. Dat ik op mijn mans papadag kan zeggen: 'Ik ben er klaar mee, we gaan naar het strand!' Ik mag het dan af en toe pittig vinden om alle ballen hoog te houden... Ik ben me er ook enorm bewust van dat dit een tijd is van oogsten. Ik woon in de mooiste stad van Nederland, heb geweldig werk, een fantastische man en samen met die man mag ik elke dag naar onze zoon kijken en voor de miljoenste keer verzuchten: 'Wat is hij toch mooi, hè?'

MOEDERTYPE #1: **DE CARRIÈREBITCH**

‘Ik wilde altijd een topcarrière. Mijn moeder zat thuis, mijn vader deed in mijn ogen alle leuke dingen, ik wilde hem zijn en niet haar. Ik ben rechten en bedrijfskunde gaan studeren, en al snel werkte ik bij een groot advocatenkantoor aan de Zuidas. Elke avond zuipen met mijn mannelijke collega’s, en dan gewoon weer om zeven uur naar het kantoor. Nu ben ik een van de jongste partners ooit van een van de grootste advocatenkantoren.

In de liefde ben ik nooit echt handig geweest. Ik heb er gewoon geen tijd voor. Wel wilde ik graag een kind, maar daar wilde ik niet echt tijd voor vrijmaken. En ik zag ook heel erg op tegen de bevalling. Ik kan mensen ontslaan, ik kan drie nachten doorwerken en ik kan zuipen als een vent – maar een bevalling, dat leek me echt zo eng.

Toen hoorde ik van draagmoeders in India. Dat leek me wel wat. Ik heb alles voorbereid met een Indiase arts die ik alleen via Skype sprak. We hebben zaad besteld in Denemarken, in Spanje zijn mijn eicellen eruit gehaald, die hebben de artsen naar India gestuurd met DHL. En daar hebben ze een vrouw bevrucht die ik niet ken.

Negen maanden later werd mijn dochter geboren. Ik heb haar drie maanden na de bevalling laten ophalen door mijn nichtje. Ik vind het een vies land, ik wilde niet zien in wat voor gore omstandigheden ze was geboren. En het leek me wel lekker om die eerste drie maanden over te slaan. Ik heb geen tijd voor al dat gehuil.

Toen Isabel eenmaal hier was, kon ze meteen naar de crèche. Ik had er één gevonden waar ze van acht uur ’s morgens tot zeven uur ’s avonds open zijn, dat was redelijk uniek, maar het was niet genoeg. Ik nam een nanny, maar ik vond het toch wel heel zwaar. Want ja, die nachten moet je toch zelf doen, en Isabel werd zeker een keer per week ’s nachts wakker!

Ik hoorde van een service in Hongarije, een soort kostschool voor baby’s. Ze doen er heel leuke dingen met de kinderen, veel leuker dan ik kan bedenken! Isabel kon er terecht, ook al was ze nog geen één. Nu is ze daar. Soms ga ik er een weekendje naartoe, lekker naar een mooi hotel, uit eten in Boedapest, en dan bezoek ik haar een paar uurtjes. Ik heb vijf weken vakantie, dan gaan we lekker naar een huisje aan het strand en geniet ik intens van haar. Lekker met mijn Viktor & Rolf-Bugaboo flaneren langs de boulevard!’

VANESSA 34 jaar

LEKKER met mijn
V&R-BUGABOO

FLANEREN
langs de
BOULEVARD!

